

v zgornjem toku že rahla odjuga, da ga nekega jutra preprosto ne bo, da je ta ledenka, ki postaja vse bolj in bolj vroča, najbolj razkošna postelja, kajti Anica je ponorel, tak ni še bil nikoli v tej křeški zimi, ki jo zmanjkuje od samote.

– Lucija, je omotično sopel, samo da sva sama, da sva sama, Lucija . . . Luka pa je vlekla na uho le polteno predenje mraza, drgnjenje kože in pokljanje v sklepah, medtem ko je z Antonija kapljal pot in jo mrazil po dojkah. Ko sta splahnela, sta se zavila v medvedovino in se prisluškovala.

– Hvala bogu, da Bunkec spi, je zamižala, dodobra si ga zdelal . . .

– Brihten je, Luka, brihten, ta Bunkec, je vlekkel, ne dá se kot pravi ledeničar . . .

Še preden je Anica segel pod medvedovino po njeno levo dojko, je silovito počilo, ju zamajalo, prezibnilo in vrglo proti sredi; če seveda ne bi preklalo ledenko na dvoje, bi imela dovolj časa, da bi uzrla skozi odprtino, ki je nastala zaradi eksplozije, dogorevajočo vžigalico, ki je plamenčkala v Bunkčev obraz, že ves zelen in zaripel od grgca, ki mu je od silnega zadovoljstva zatičal nekje pod četrtrim rebrom.

Deset pesmi

Dragica
Dani

MOJ DAN

v mojem dnevu
troje vekov
troje svetov
tri kaplje krvi

noben dan
ni podoben
temu dnevu

prek mojega telesa
troje izvirov
zaznamuje rod

dotik se
moj rod
kot brstje semen
razredčeno skozme

dotikaš se

ZLRDEK

MOČI prihajam
s temo

SLUTNJA DLANI

dotik
v dotik
vetra
polagam
bolečino
korenin

v dih
nerojenega
odložiš
slutnjo zraka
okus pomladi

dotikaš se me
kot veter
dih
in sanje

samo jaz
najdevam
tod
svetlobo

ČEŠNJE češnjev popek
budi pričakovanje

ves mlad
je dan

kot izpolnitev pride
v razcvetelo čašo
večer

zrele češnje
gnijo

STRDEK črna usedlina
za vonjem
prečute noči

zopet sanje
v koticah zenic
vse budne

razprt dan
vabi okus
po sveži zori

v jutranji kavi
prežvečen strdek
nekega časa
v grlu košček
obtičane zgodovine

jutranja rosa
srka vase
novi dan
drobci sanj
žde sprijeti
za novo luč

vse ostaja
strdek
v jutranji kavi

GUBA v gubi
S TVOJEGA ČELA na tvojem čelu
zrcalo

povlečem se
v kožne pregibe
potujem
stotine smeri

srečujem
grozde svetov
zaticam se
med brazgotine

govorica
zrele jeseni

SLUTNJA DLANI

V tvoji dlani,
v pregibu
palca in kazalca,
v prehajanju
sredinca na prstanec,
nad obrisom mezinčka,
najdem
razkošen prostor
za sanje.

V valovanje
srčnih utripov,
v pretočna
in zloščena
žilna vozlišča
na pregibih prstov,
naplavljam
sivi gudron.

Med zgornjo in spodnjo
zamejitev dlani
stisnjena,
med vozlišča žil
zavozlana,
v gudron
potopljena,
mezinčku rečem:
Upam in sanjam.

RIŠEM rišem te
na zelenilo
veje
potopim te
v roso
zgodnjega jutra
izrišem te
v obliko
puhastega oblčka

ves pohoten
razšopiriš
sladki žar
med sever
jug
vzhod in zahod

tako napojiva
nebo in zemljo

DAROVANJE valovanje
tvojih bokov
počasna hoja
po konici krika
v mojem naročju
polno darov
darovanje
nepreklicni začetek
odhajanja

grenkobni val
bogastva

NEKAJ MIMO tečeš mi
po nogah
ko jih nesem
v kopalnico

izcejaš se
upajoč
da boš ostal

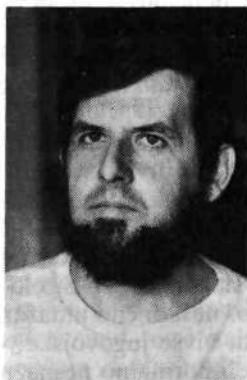
a nekaj je
mimo naju
v naju
razlito

CVETJE Napolnjena
z zvenom
tvojih besed,

kot cvetni list
odprta
za srečevanja.

S cvetjem
pognojena
njiva,

oj cvetje
za umiranje.

Denis
Poniž

Železni poročnik (spominski esej)

Poročnik Čulibrk, *ljuti Krajišnik*, kot se je sam rad imenoval, posebej, kadar ga je popadlo besnilo, besnilo pa ga je v navadnih dneh popadlo po dva do trikrat, kadar so bile vaje na terenu ali se je recimo napovedovala *generalna inšpekcija iz Beograda*, pa vsaj še desetkrat zraven, danes ni več poročnik. Po mojih skromnih izračunih mora biti vsaj polkovnik, morda ga je pomoč *golorokemu srbskemu narodu v ustaški Hrvatski* naredila že za generala. Morda je bil med tistimi, ki so osvobajali »srbski« Vukovar ali »srbski« Dubrovnik. No, takrat, štirinsemdesetega in petinsemdesetega v *blatni Postojni* (moj bog, še danes mi